Τὸ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

[Ὑπὸ τοῦ Ἰσπανοῦ συγγραφέως Ἐμμ. Γονζαλὲς]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Βρισκόμαστε στὸ Μεξικὸ τὸ 1797.

Στὴν ἐρημωμένη καὶ ἀκατοίκητη ἐπαρχία τῆς Ἀρίσων, κοντὰ στὴν Πουέρτα-Κογιόν, μιὰ ὡραία ἀγροικία ὑψώνεται ἐν τῷ μέσῳ καλλιεργημένων ἀγρῶν, μεγάλων δένδρων καὶ πρασινάδας. Εἶνε ἴσως τὸ μόνο σπίτι αὐτὸ μέσα στὴν ἐρημιὰ τοῦ τόπου. Ἀπέναντι τὰ ἄγρια βουνὰ τῆς Σιέρρας καὶ ὄχι πολὺ μακρυὰ πάλι ὁ παραπότα μος τοῦ Σὰν Μιγουέλ, Οὔρις, ποῦ κυλάει, μαζὺ μὲ τὰ νερά του, καὶ χρυσοφόρο ἄμμον.

Στὸ κῆπο τῆς ἀγροικίας αὐτῆς, ποῦ εἶνε χτισμένη μὲ πλίνθους, πάνω σ' ἕνα ὀροπέδιο, βρίσκεται ξαπλωμένη, πάνω σὲ μιὰ ψάθινη πολτρόνα, μιὰ πεντάμορφη νεαρὰ κυρία. Τὰ μεγάλα, γέρικα, ὁλοπράσινα δένδρα τὴν προφυλάσσουν ἀπὸ τὴς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου. Ἡ κυρία εἶνε βυθισμένη σὲ γλυκὸ ὕπνο. Γύρω της ἁπλώνεται ἡ ἡσυχία τῆς ἐρημιᾶς.

Θἔπρεπε νὰ εἶνε κανεὶς ποιητὴς γιὰ νὰ περιγράψῃ τὴν ἐμμορφιὰ τῆς κυρίας αὐτῆς. Τὸ μέτωτό της εἶνε πάλλευκο σὰν τὸ χιόνι καὶ φωτεινό, σύμβολον χάριτος καὶ ἀθωότητος. Μοιάζει σὰν μιὰ Νύμφη ποῦ ἀναπαύεται ἀνάμεσα στὴ βαθειὰ πρασινάδα.

Μιὰ χρυσῆ ἀλυσίδα κρέμεται ἀπ' τὸν ἀλαβάστρινο, κρινένιο λαιμό της καὶ καταλήγει σὲ δυὸ χρυσὲς ἐπίσης θῆκες. Στὴ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς φυλάσσεται μιὰ φουντίτσα ἀτὸ ὁλόξανθα μαλλιά. Στὴν ἄλλη ὑπάρχει ἡ φωτογραφία ἑνὸς παιδιοῦ, ἑνὸς ἀγγέλου, ποῦ μοιάζει ὑπερβολικὰ μὲ τὴν πεντάμορφη κυρία ποῦ κοιμᾶται...

Τὰ χείλη τῆς κοιμωμένης σαλεύουν κάποτε καὶ ψιθυρίζουν κάποιο ὄνομα.

Γύρω της βασιλεύει ἡ ἡσυχία καὶ ἡ γαλήνη ..

Θὰ ὑπέθετε κανεὶς πῶς δὲν ὑπάρχει ἄλλη ψυχὴ ζῶσα ἐκεῖ πλησίον. Ἂν ὅμως ἐκύτταζες προσεκτικὰ γύρω, θὰ ἔβλεπες νὰ ξεπροβάλῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ τῆς βαμβακιαῖς ἕνα ἀπαίσιο ἀνθρώπινο κεφάλι. Τὸ κεφάλι ἑνὸς μαύρου, ἀσχήμου καὶ τερατώδους τὴν ὄψιν.

Ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς μαῦρος μένει κρυμμένος στοὺς θάμνους καὶ ρίχνει πρὸς τὴν κοιμωμένην νεαρὰν κυρίαν βλέμματα πόθου, βλέμματα ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ μίσους καὶ μανίας!

Εἶναι κρυμμένος ἐκεῖ καὶ τὴν θαυμάζει ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα. Τὰ κιτρινωπὰ μάτια του γυαλοκοποῦν ἀπὸ ἐπιθυμίες ἁμαρτωλες. Τρίζει τὰ κατάλευκα δόντια του καὶ μουρμουρίζει:

—Πόσον εἶνε ὡραία! Ὁ κύριος βρίσκεται μακρυὰ καὶ εἶναι μόνη της. Τί θαυμασία περίστασις νὰ ἱκανοποιήσω τοὺς πόθους μου καὶ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ!...

Ἕνας στεναγμὸς τὸν συνταράζει ὁλόκληρο καὶ τοῦ φουσκώνει τὸ στῆθος.

Τὰ μάτια του μένουν καρφωμένα στὴν ὡραία κυρία καὶ τὰ χείλη του ψιθυρίζουν πάλιν:

—Ἂν τὴν ἔπερνα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἔφευγα; Θὰ τὴν ἐσήκωνα σὰν φτερὸ καὶ θὰ τῆς ἔρασσα τὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ. Θὰ ἔβαζα φωτιὰ στὸ σπίτι καὶ κανεὶς δὲν θ' ἀνελαμβάνετο τίποτε.

Συγχρόνως παρατηρεῖζει τοὺς θάμνους καὶ κάμνει μερικὰ βήματα, σύρεται μᾶλλον σὰν ἑρπετὸ πρὸς ἐκείνην.

Ὁ ἥλιος,ποὺ κατεβαίνει στὴ δύσι του, σκορπίζει στὴ γῆ τὰ ρόδα καὶ τὰ χρυσάφια τοῦ βασιλεύματος.

Ὁ μαῦρος εἶνε τώρα σιμὰ στὴ πανέμορφη κυρία. Ἐπλησίασε ἀθόρυβα. Σκύβει ἐπάνω της καὶ μεθᾷ μὲ τὴ μοσχοβολιστὴ πνοή της, ποῦ τῆς κολπώνει τὸ εὔγραμμο, καμπυλωτὸ στῆθος.

Ὁ ἅγριος αὐτὸς τῆς ἐρήμου εἶνε πανύψηλος καὶ φαίνεται τεραστίας δυνάμεως.Τὰ μαλλιά του εἶνε πυκνὰ καὶ μαῦρα, τὸ μέτωπό του πεπιεσμένο, χονδρὰ τὰ χείλη του, οἱ γυμνοί του βραχίονες γεμᾶτοι γερὰ νεῦρα. Θὰ μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ ταῦρο μὲ μιὰ καὶ μόνη γροθιά!

Κυττάζει τὴν κυρία του μὲ βλέμμα ἀμφιβολο. Χίλιες τρομερές, χίλιες ἀνατριχιαστικὲς σκέψεις τριγυρίζουν στὸ μυαλό του καὶ τὸ θολώνουν.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ κοιμωμένη φαίνεται πὼς πρόκειται νὰ ξυπνήσῃ. Σαλεύουν ἐλαφρὰ τὰ χείλη της καὶ τὰ βλέφαρά της.

Ὁ μαῦρος τὰ χάνει. Ἡ δουλικότης τοῦ ὑπηρέτου ξυπνᾷ μέσα του. Τρομαγμένος θέλει νὰ ὀπισθοχωρήσῃ καὶ νὰ χαθῇ. Ἡ θρασύτης καὶ ἡ μοχθηρία, οἱ βέβηλοι πόθοι καὶ τὸ μῖσος τοῦ κακούργου, ὑποχωροῦν πρὸ τῆς δειλίας τοῦ δούλου.

Ἑτοιμάζεται νὰ χαθῇ ἀνάμεσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους, ὅταν ἔξαφνα, μὲ τὴν ὀξυτάτην ἀκοὴν ποῦ ἔχουν τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου, ἀκούει ἐκεῖ κοντὰ κάπου κάτι σὰν ἀργὸ καὶ ὕπουλο σύρσιμο φειδιοῦ.

Σταματᾷ ἀμέσως καὶ κυττάζει γύρω.Ὑπάρχει κάποιος κίνδυνος καὶ δὲν ἐννοεῖ ν' ἀφήσῃ μόνην της, ἐκτεθειμένην σ' αὐτόν, τὴν ὡραίαν κυρίαν π' ἀγαπᾷ τόσο μυστικά.

Κυττάζει γύρω του καὶ δὲν ἀργεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν λόγο τοῦ θορύβου ποῦ ἄκουσε. Ἕνα τρομερὸ φεῖδι κατεβαίνει ψηλὰ ἀπὸ ἕνα φοίνικα διπλωνόμενο ἀπὸ κλάδο σὲ κλάδο.

Ὁ φοῖνιξ εἶνε ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὴν κοιμωμένην κυρίαν. Καὶ τὸ φεῖδι κατεβαίνει πρὸς αὐτὴν σφυρίζοντας!

Τὸ κεφάλι του εἶνε χονδρό, τρομερό, εἰδεχθές, μὲ βαθύ, πορφυρὸ χρῶμα. Τὸ ὑπόλοιπο σῶμά του ἔχει τὴν ποικιλίαν τῶν χρωμάτων ποῦχει καὶ ἡ οὐρὰ τῶν παγωνιῶν. Χρώματα βαθύχρωμα, χρυσίζοντα.

Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον μεγάλα καὶ πλέον ἐπικίνδυνα φείδια τοῦ τόπου. Καὶ κατεβαίνει διαρκῶς, γοργά, ἀπὸ κλάδο σὲ κλάδο καὶ πλησιάζει διαρκῶς πρὸς τὴν ὡραίαν γυναῖκα ποῦ κοιμᾶται...

Ὁ μαῦρος δοῦλος μένει κατάπληκτος ἀμφιταλαντευόμενος.

Ἔξαφνα τὰ μάτια του πετοῦν στίβες ὀργῆς καὶ μίσους. Μουρμουρίζει:

—Θ' ἀφήσω τὸ φεῖδι νὰ σὲ σφίξῃ μ' ἕνα φρικτό, παγωμένο σφίξιμο, καὶ νὰ σὲ πνίξῃ! Θὰ τὸ ἀφήσω νὰ σὲ θανατώσῃ, Ἐλισαβέτα, ὡραία μου κυρία. Ἔτσι δὲν θ' ἀνήκῃς σὲ κανένα. Οὔτε στὸν αὐθέντη μου ποὺ τὸν μισῶ, οὔτε σὲ κανένα ἄλλον σ' αὐτὸ τὸ κόσμο. Καλύτερα νὰ πεθάνῃς, ἀφοῦ σ' ἀγαπῶ καὶ δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀπολαύσω, δὲν τολμῶ νὰ σ' ἀγγίσω...

Ἡ ἔμμορφη κυρία κοιμᾶται βαθειά·

Τὸ ἀπαίσιο ἑρπετὸ βρίσκεται τώρα πολὺ κοντά της, κρεμασμένο ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της. Κάμνει κύκλους ἕτοιμο νὰ ὁρμήσῃ καὶ σφυρίζει.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκριβῶς, βαθὺς στεναγμὸς κολπώνει τὸ στῆθος τῆς ὡραίας κυρίας, ἡ ὁποία ἁπλώνει ἀσυνείδητα τὸ χέρι της σὰν νὰ θέλῃ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ κάποιο κίνδυνο ποῦ βλέπει στ' ὄνειρό της. Ὁ στεναγμὸς καὶ ἡ χειρονομία αὐτὴ συγκινοῦν τὸν δοῦλο. Γιατὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ πεθάνῃ; Εἶνε τόσον νέα! Καὶ τὴν ἀγαπᾷ τόσο! Ποιὸς ξέρει ἂν δὲν τὴν κάμῃ δική του στὸ μέλλον! Γιατὶ ὁ σκοπός του εἶνε νὰ τὴν ἁρπάξῃ μιὰ μέρα ἀπὸ τὸν αὐθέντη του. Νὰ τὴν φέρῃ στὰ ἄγρια δάση καὶ ταῖς τρομεραῖς μεξικανικαῖς ἐρημιαῖς καὶ νὰ ζήσῃ διαρκῶς μαζύ της...

Ἐπῆρε εὐτυχῶς ἐγκαίρως τὴ νέα του ἀπόφασι.

Τὸ ἑρπετὸ ἀφίνει τελευταῖο ὀξὺ σφύριγμα καὶ ὁρμᾷ κατὰ τοῦ γυμνοῦ, γαλακτώδους λαιμοῦ τῆς κοιμωμένης.Ὁ δοῦλος ὅμως ἐκτείνει ἔξαφνα τὸν γυμνόν, νευρώδη βραχίονα του καὶ δέχεται αὐτὸς τὸ τρομερὸ δάγκωμα! Συγχρόνως καταφέρει κατὰ τοῦ ἑρπετοῦ ἰσχυρὸ χτύπημα μὲ τὴν χαλυβδινη ράβδο του,ποῦ φέρει πάντοτε μαζύ του.

Τὸ ἑρπετὸ λυσσᾷ. Προσπαθεῖ νὰ διπλωθῇ γύρω στὸ σῶμά του. Ταχὺς ὅμως καὶ ἐπιδέξιος, τὸ ἁρπάζει, τὸ τινάζει κάτω καὶ τοῦ συντρίβει τὴν κεφαλὴν μὲ τὴν πτέρναν του.

—Μακάρι νὰ συντρίψω ἔτσι πιρόμοια καὶ τὸ κεφάλι τοῦ αὐθέντου μου! ψιθυρίζει.

Συγχρόνως,χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, δρέπει μερικὰ βαθυκύανα ἄνθη καὶ τὰ τοποθετεῖ ἀπάνω στὴν πληγὴ τοῦ βραχίονός του. Εἶνε τὰ ἄνθη τοῦ *Χουάκο* ποῦ γιατρεύουν ἀσφαλῶς τὰ δαγκάματα τῶν φειδιῶν καὶ προλαμβάνουν τὴ φλόγωσι.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, ὁ μαῦρος πλησιάζει πάλιν τὴν ὡραίαν κοιμωμένην. Φαίνεται ταραγμένος, ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικός. Σκύβει καὶ ἐναποθέτει μὲ τὰ χοντρὰ χείλη του ἐλαφρὸ φίλημα πάνω στὸν τορνευτό, γυμνό της βραχίονα!...

Ἡ φλογερότης τοῦ φιλήματος κάμνει τὴν πανέμορφη κυρία νὰ ξυπνήσῃ ἀποτόμως, σὰν νὰ τὴν ἄγγισαν μὲ πεπυρακτωμένο σίδηρο.

Ἀντικρύζει ἐμπρός της τὸν μαῦρον δοῦλον, καὶ τὸν ἐρωτᾷ:

—Τί ζητᾷς ἐδῶ Ἀκακία; Ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς;

Ὁ Ἀκακίας ἁπλώνει τὸ χέρι του καὶ τῆς δείχνει τὸ σκοτωμένο ἑρπετό.

Ἡ νεαρὰ κυρία ξαφνίζεται καὶ ταράσσεται. Φρίκη καὶ ἀηδία τὴν καταλαμβάνει.

Ὁ μαῦρος προσπαθεῖ νὰ τὴν καθησυχάσῃ:

— Μὴ φοβεῖσθε πειά, δέσποινά μου. Ὁ κίνδυνος ἐπέρασε. Ἐμένα μόνον ἐδάγκασε τὸ ἑρπετὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἐθανάτωσα.

(Ἀκολουθεῖ)